

Del 5

DAG 9 & 10. Udflugter til Geiranger og med Raumabanen.

Det faldt i min lod at køre op over Trollstigen. Selv om vi startede fra Trollveggen Camping hen på formiddagen, så regnede det stadig.

Normalt er jeg ikke nervøs for at køre på bjergveje, heller ikke på Trollstigen. Den har jeg kørt på før, glædede mig alligevel til dagens tur. Skyerne hænger lavt ved aftenen, det er som om det er en mørk aften. Det bliver ikke bedre, da vi kommer hen til den stejle vejs begyndelse; kort sagt: vi dykker ind i en sky og så er det jo alligevel, at nervøsiteten melder sig. Øjnene må rettes stift til vejbanen og man forsøger at scanne tågen efter begyndelsen på det næste sving. Den uendelig afgrund kan kun anes i øjenkrogene. Godt, at man ikke har campingvognern på krogen! Det er som om de 11 serpentiner ingen ende vil tage. Vi har på forhånd vedtaget, at vi vil fotografere på vejen trilbage - og godt det samme. Selv om vejret lysner, da vi kommer op til "Plattingen", så er det mildt sagt ikke fotovejr. Vi var kun glad for at være sluppet op over skyerne. Det blå foto foroven, er da heller ikke fra min hånd, det har jeg måttet tuske mig til.

Vej 63, som den hedder, fortsætter nu mod syd. Godt nok er vi højt til vejs, men landskabet er mindre dramatisk og meget flot. De par regndråber generer os ikke ret meget. Det varer derfor ikke længe før vi er nede ved havoverfladen igen, det er i Valldal. Her skal vi med en færge, men lader os et øjeblik distrahere af, at der er vejvisere til 2 færger. Hvilken en er det nu? Lidt rådslagning med kortet skal der til. Mit er i for lille målestok, men andre har været her før og siger vi skal til højre, til Linge. Det gør vi så og er snart ved færgen, som sejler os over Storfjorden på ca. 20 min. til Eidsdal, hvor vi holder pause og spiser madpakken. Jeg skal jo passe mine spisetider!

Storfjorden passeres med færge, regnen stilner af.

Derefter går terrænet opad igen, serpentiner er der også et par stykker af og minsandten: vejret lysner !!! Eidsdalen slutter ved den lille sø Eidsvatnet og så går det op på fjeldet igen. Det er ikke den del af turen, der er mest dramatisk, det bliver den til gengæld da vi skal ned til Geirangerfjorden. Nu er der dramatiske serpentiner; vejen hedder Ørnevejen. Det passer godt til landskabet, for da vi kigger ned fra de øverste serpentiner, kunne det godt føles som om man svæver over landskabet, dernede i bunden ligger de store krydstogtskibe, men de synes små heroppe fra. Som brikker på et tegnebræt fra Lego.

Sommeren bryder ud i lys lue, da vi kommer ned til fjorden, i løbet af sekunder springer temperaturen op på 25 gr. Vi finder vores p-plads og jeg forsøger at samle tropperne; den samling campister er værre end en flok skolebørn og jeg skal nødvendigvis have talt dem inden jeg går ind og betaler billetterne, som er bestilt i forvejen. Ankommet til billettdamen bryder panikken frem hos mig. Hun kender ikke noget til Campisternes Rejseportal. I min paniske samtale med Ruth får jeg nævnt til hende, at Vidar har bestilt billetterne. "Jamen, er det Vidar", melder damen sig, "da

er saken helt grei". Godt, han er kendt på de kanter, tænker jeg. Således går det til, at vi fik vores billetter alligevel. Jeg vil ud og sige tak til Vidar, men de uartige skolebørn har igen spredt sig for alle vinde. Næste gang vi skal ud at sejle, tænker jeg, så binder jeg hele flokken sammen i et jerntøj. Nå, jeg får delt billetterne ud, mens jeg spæner rundt fra Pontius til Pilatus for at komme af med dem. Så ankommer udflugtsbåden og snart glider vi ud på den blikstille fjord. Her er alt som det plejer at være. Fjeldene rundt om fjorden er så stejle, at der faktisk ikke kan komme vind ned i denne slugt.

Det bliver en vældig afslappende eftermiddag i sommervejr og højt

humør. Mågerne her på fjorden er nogle durkdrevne fugle, de har lært sig at være blind passager, alt imens flaget flagrer lystigt i fartvinden eller også snupper de en mellemmad, hvis man har hænderne for langt ude. Vidar forlyster sig dog med at holde hånden op i luften, og vupti, så snupper de en bid vaffel. De kan godt se forskel på en vaffel og en menneskefinger!

Nå, nu vil jeg ikke glemme, at vandfaldet "De syv søstre", "brudesløret" og en del flere, var på deres plads endnu og der var stadig rigelig sne højt oppe på fjeldet til at præsentere os for disse flotte naturens skuespil. Eller synet af de forunderlige bøndergårde, som man kun kan komme til med helikopter eller ved at klatre op til dem. Således også den, hvor det norske kongepar holdt deres sølvbryllup, på nær nogle få gæster, der tog helikopteren, måtte alle andre tage klatresko og rebstiger i brug. Man må lide for at følge de kongelige til dørs!

Fuld af optimisme drager vi tilbage til Trollveggen igen, undervejs fourageres der i Eidsdal, vi skal jo have noget til grillen, når vi kommer

1. Udsigt over Geirangerfjorden fra Ørnevejen.
2. Geirangerfjorden, set mod vest.
3. Utrolig - også her har grafitti-folkene været.
4. Ørnevejen, set fra fjorden.

tilbage til campingpladsen. Vi glæder os til sommeren! Men da vi kommer op på plateauet over Ørnevejen, aner vi sorte skyer i det fjerne. Tilbage til Trollstigen igen, regner det - endda kraftigt. Det har været vindstille over hele denne del af Norge i lang tid. Konklusion: regnvejret står stille. Således også på Trollveggen Camping. Lejrchef Tryggve har forbarmet sig over os, bålet ved shelteret er tændt og træet er snart klart til at grille med. Heroppe bruger man vist ikke kul, men træ (ved). Der er dog nu vådt mange steder i shelteret, taget er ikke helt tæt, men vi kryber sammen. Således når vi alligevel at få vores aftensmad og en hyggetime sammen.

Vi har endnu en dag, hvor vi skal opholde os her. Næsten da. Allerede kl. 8,45 tager vi afsted til byen Åndalsnes, som kun ligger 7 km borte. Vi parkerer ved stationen og begiver os ud på perronnen. Et panoramatog holder parat. Jeg har betalt og reserveret 30 pladser på forhånd og vi har næsten 2 vogne helt for os selv. Toget er ellers meget brugt af krydstogsgæster, men der er ingen krydstogtskibe i havnen i dag, så der bliver også lidt plads til lokalrejsende. Vi skulle egentlig have været på togrejsen med et veteranog, men det var blevet indstillet.

Raumabanens 135 km lange strækning blev i 2011 af Lonely Planet udnævnt til at være verdens smukkeste togrejse.

Vi ruller forbi campingpladsen, det er i øvrigt holdt op med at regne og vi får en en fantastisk tur med dette tog. Op igennem Romsdalen går rejsen, der skal bringe os til Dombås 135 km borte. Man kan godt forstå, at turen har fået prædikatet som verdens smukkeste. De fleste af os har kørt ned gennem Romsdalen på rejsen til Trollveggen, men det er en helt anden sag at opleve turen fra et tog. I bilen oplever vi knap nok de høje fjelde, i toget står de gribende nær. Stigningen er så stejl, at en almindelig serpentin ikke kan klare paragrafferne, løsningen er den samme, som vi før har oplevet: en spiral inde i bjergmassivet. Her kommer toget nøjagtig ud på samme koordinat, som det var kørt ind i, bare et godt stykke højere oppe. I øvrigt krydser toget floden/elven flere gange for at få mulighed til at få den rette stigning. Vi kommer hen til en bro, der hedder Kyllingebru. Er der ikke noget bekendt ved den? Jo, forklaringen er den at den blev brugt i en Harry Potterfilm. Vi gør en kort pause ved broen, så der kan tages billeder. Dette var også annonceret af NSB, men vi sidder jo også med brochuren i hånden, hvor vi ser mennesker stå udenfor og fotograferer. Det er vist ikke togpassagerer, for toget holder ganske vist stille nogle minutter, der er dog ikke tale om at vi kan komme udenfor. Vi må nøjes med den fantastiske udsigt ud over dalen. Stille og roligt glider vi videre, mens elve og søer ligger og blinker i solen og vi ankommer til Dombås ved E6.

Sikke et leben, der er her! For første gang siden vi forlod Oslo, oplever vi tæt trafik, som vi dog betragter fra sidelinjen mens konerne er inde og føle på tøj og efter 2½ time går turen tilbage, vi skifter plads i togsiden, så alle får et udsyn til den anden side.

Det er blev sommer igen i Dombås.

